

DE DUIVELSKOETS

'Ga weg.'

Mijn vrouw en mijn kinderen kijken me ongelovig aan. De twee eenvoudige woorden kosten me een heftige hoestbui. Mijn longen lijken uit mijn lijf te barsten en er druipt slijm en bloed uit mijn mond. Er brandt iets in mijn buik en mijn nagels klauwen in de deken van de pijn.

'Weggaan? Nu?' De woorden van Truus druipen van verbazing. Met een doek veegt ze het slijm en het bloed van mijn mond. 'De dokter zei...' Haar stem hapert alsof ze me niet durft te zeggen wat ik al dagenlang weet. 'De dokter zei dat je elk ogenblik...' In elk oog blinkt een traan. 'De kinderen en ik willen rond je bed staan en bidden dat jouw ziel straks naar de hemel gaat. We horen bij jou te zijn als je uit ons leven weggaat.'

Ik leg mijn hand op mijn buik alsof ik zo de pijn kan verdrijven en ondanks komt er een verbeterd grijs op mijn gezicht.

De hemel, denk ik bitter. De hel bedoel je.

'Ga!' zeg ik nu en het kost me weer een hoestbui die door mijn keel schuurt.

Vlug wikkelt ze een paternoster rond mijn vingers en als een kloekhen duwt ze met beide armen de kinderen voor zich uit.

Nu is het stil in de slaapkamer. Op het nachtkastje staat een stenen kruisbeeld tussen twee brandende kaarsen. Als ik de kracht had zou ik de kaarsen uitblazen. De kaarsen, het kruisbeeld... ik weet dat het allemaal tot niets dient. Mijn ziel gaat niet naar God. Ik heb ze verkocht, zoals mijn vader me heeft voorgedaan.

Met veel moeite schuif ik de paternoster van mijn vingers en ik hijg van de inspanning. Dan zie ik mijn handen met een vel als verschrompelde appeltjes. Ooit waren dit kinderhanden en ik spuw op de dag dat ik met die kinderhanden op het aardappelveld van mijn ouders werkte.

1.

Met een vermoeid gezicht kwam ik langzaam overeind. Ik had het gevoel ik nooit nog rechtop zou kunnen lopen. Ik plaatste mijn handen op mijn rug en ik probeerde de pijn weg te masseren.

De zon schroefde op het Spaans Kwartier en toen ik omhoog keek, hield ik mijn hand als een scherm boven mijn ogen. Toch vonkten miljoenen lichtjes achter mijn oogleden. Ik voelde me een beetje duizelig. Er was geen zuchtje wind en zelfs de lucht leek te gloeien. Ik ademde

enkele keren snel in en uit en ik keek over mijn schouder. Achter me lag een lang spoor van uitgetrokken onkruid.

‘Wat maakt het uit’, mompelde ik toen ik het verdroogde aardappelloof zag. Ik was pas elf jaar, maar toch wist ik dat het niets zou worden met de aardappelen. Zelfs dagen vol regen kon de oogst niet meer redden.

Aan de andere kant van het veld schoffelden pa en ma tussen de rijen aardappelen. Telkens hun schoffel de grond raakte stoven wolkjes zandstof omhoog.

‘Au!’ Met een boos gezicht keek ik opzij. Even verderop zat mijn zusje Bertha op haar knieën en ze lachte omdat de zandkluit me op mijn oor had geraakt. Ik trok een netel uit de grond om die tegen haar been te drukken, maar ik bedacht me. Wat maakte het ook uit? Bertha was twee jaar jonger en nog speels. Zij zag nog niet dat een ramp zou worden.

‘Ik ga drinken.’

‘Ik ook’, reageerde ze meteen. Met de mouw van haar kleed veegde ze het zweet van haar gezicht en ik lachte omdat het zwarte vegen op haar voorhoofd maakte. Zonder nadenken trok ik hier en daar nog een netel of een polletje gras weg terwijl ik naar pa en ma liep.

De schoffel bleef stil in ma’s handen. Alsof hij voelde dat ma naar hem keek, draaide pa zich om. Ze hadden niet gemerkt dat we hen konden horen en benieuwd naar wat ze zouden zeggen hield ik Bertha tegen.

‘Wat is er?’ vroeg hij.

Ma haalde gelaten haar schouders op. ‘Wat doen we hier nog? Het wordt toch niets.’

‘We kunnen toch niet gewoon toekijken en niks doen?’, antwoordde pa met een vraag.

Toch hoorde ik wanhoop in zijn stem. Verderop, in de richting van de Weelkes, pachtte pa nog twee akkers, maar met de gerst en de rogge was het even rampzalig. Heel in de verte hoorden we de kerkklokken van De Klinge.

‘Ze luiden’, zei ma terwijl ze een kruisteken maakte. ‘Wie zou er dood zijn?’

‘Vast iemand uit het dorp’, zei pa.

Enkel op zondagochtend kwamen we in De Klinge om er naar de mis te gaan.

‘Elke week naar de kerk’, zei pa alsof hij mijn gedachten kon lezen. ‘En denk je dat God ons zal helpen als Vercauteren om de pacht komt?’

Ik kende herenboer Vercauteren. Hij woonde in de Blauwe Hoeve. Vercauteren had misschien wel tien knechten, maar hij had zoveel land dat ze het allemaal niet konden bewerken. De slechtste stukken grond verpachtte hij aan keuterboertjes zoals pa.

‘Dat mag je niet over God zeggen’, zei ma. Ze sloeg een kruisteken. ‘God heeft vast zijn redenen. De andere pachters hebben het ook moeilijk.’

‘Tja...’ zei pa. ‘Maar daarom zitten wij niet minder in de miserie. En wij pachten deze grond nog maar pas. De anderen hebben nog wel een appeltje voor de dorst, wij niet.’

Vanuit een ooghoek ontdekte ma ons.

‘En? Geen werk meer?’ vroeg ze streng alsof ze boos was omdat we hen afgeluisterd hadden.

‘We hebben dorst’, zei ik enkel.

Ma liep naar de uitgedroogde sloot waar een fles pompwater in de schaduw lag. Ze maakte de beugelsluiting los, nam zelf eerst een flinke slok en gaf de fles toen aan mij. Het water was lauw, maar ik had zin om de hele fles leeg te drinken.

‘Geef nu maar de fles aan je zusje’, zei ma na drie slokken. Bertha trok de fles uit mijn handen.

Pa keek naar het veld met de verdroogde gerst. Ik wist waarom hij bezorgd keek. Enkele jaren geleden had hij zich zwaar in de schulden gestoken om ons bouwvallige boerderijtje te kunnen kopen, maar alsof de duivel ermee gemoeid was, lukte het niet. Vorig jaar was een kalf doodgeboren, in het konijnenhok had de een of andere ziekte alle konijnen gedood en uiteindelijk hadden ze onze koe moeten verkopen om Vercauteren te kunnen betalen. En als deze oogst echt niks werd...

‘Ik mag er niet aan denken dat we onze meubeltjes en onze huisraad moeten verkopen’, zei ma die zijn blik volgde.

‘En zij?’ vroeg pa met een knikje naar ons.

‘Zij kunnen misschien bij Vercauteren gaan werken’, zei ma alsof het schrikbeeld reeds lang in haar hoofd speelde.

Bertha en ik keken elkaar verschrikt aan. Meteen na school en elke vakantiedag naar Vercauteren moeten?

‘Bertha is niet bang om te werken. Vercauteren heeft aan haar een prima meid. En voor Ward heeft hij zeker werk. Een grote boer zoals Vercauteren heeft altijd handen tekort.’

‘Ward is nog maar elf en Bertha negen’, zei pa lijdzaam. ‘Nog kinderen.’

‘Ze werken nu toch ook’, zei ma. ‘Ward kan de school wel laten. Bij Vercauteren verdient hij nog wat, op school niet.’

Ik kon het niet verhelpen, maar ik was boos toen ik het hoorde.

‘Als het niet anders kan’, zuchtte pa. Hij spuwde in zijn handen en begon als een razende te schoffelen.

Ik kreeg nog een slok uit de fles.

‘Papa!’

Meteen draaide iedereen zijn hoofd en keek in de richting van Bertha's uitgestoken vinger. Een eind verderop kwam donkere, gesloten koet met twee zwarte paarden aangereiden. Een grote, zwarte hond liep zwijgend in het stof achter de koets aan.

Ineens leek de lucht anders. Ik snoof door mijn neus en ik merkte dat Bertha ook in de lucht snuffelde. Uit de grond leek een doordringende stank op te stijgen. Een geur die ik niet kende. 'Wie...' vroeg pa zich hardop af. 'Ik ken niemand die zo'n koets heeft. En die twee hengsten...'

Ik begreep wat pa bedoelde. Ik had ook nog nooit zo'n krachtige, glanzende paarden gezien. Hoewel de zandweg vol putten en bulten lag, leek de koets over de grond te zweven. Zonder dat de man op de bok zijn zweep gebruikte of iets naar de paarden riep, bleef het rijtuig staan. 'Wat zou die man willen?' vroeg Bertha benieuwd.

'Wat een hond!' Ik hoorde dat mijn stem vol bewondering was. Met zo'n hitte zou elke hond met zijn tong uit zijn muil lopen, dit beest leek niet eens te hijgen van de inspanning. Als een beeld stond de hond met de kop rechtop. Toen hij naar ons keek voelde ik mijn benen trillen en het liefst was ik achter de brede rug van pa gekropen.

De man op de bok keek een tijdje zwijgend naar het aardappelveld, naar de verdroogde rogge en gerst en schudde zijn hoofd. Alsof hij het helemaal niet warm vond, had hij een donker pak aan en hij droeg een wit hemd dat tot tegen zijn keel was dichtgeknoopt. Zijn lange, zwartglanzende haar reikte tot aan zijn schouders en hij had een sikje op zijn kin.

'Vast iemand uit Sint-Niklaas', meende ma.

'En wat komt hij doen?' herhaalde Bertha nog eens.

'Ik weet het niet', zuchtte pa. 'Misschien is hij verdwaald en wil hij de weg vragen.'

Iedereen schrok op toen de man met zijn wijsvinger naar pa wees.

'Je moet bij hem komen', zei ma verbaasd.

'Waarom zou zo'n rijke vent...' Pa slikte zijn woorden in toen de ogen van de man hem naar het rijtuig dwongen. Zonder nadenken liep pa op een drafje naar hem toe.

'Ik wil weten wat ze vertellen', zei Bertha nieuwsgierig. Ze draafde naar de zandweg, maar meteen rende de hond met grote sprongen naar mijn zusje. Een metertje voor haar voeten blokkeerde hij haar de weg. Een dreigend gegrom leek uit zijn borst te komen en sperde zijn muil wat open. Bertha zag twee rijen witte tanden die op punten geslepen leken. Er hing kwijl aan zijn lippen. Voetje voor voetje deinsde Bertha achteruit tot ze tegen me opbotste.

'Hij wil me opeten', mompelde ze stil. Haar gezicht was vertrokken van angst.

‘Doe niet zo flauw, trut’, plaagde ik haar, maar ik meende het niet. Ook ik voelde mijn hart tegen mijn keel kloppen. Er was iets duivels met de man, de hond, het rijtuig, de paarden. Alsof ze niet uit onze wereld kwamen.

‘Wat wil zo’n rijke heer van pa?’ vroeg ma zich hardop af.

Pa schudde enkele malen met zijn hoofd, maar de man sprak overtuigend met wijde armgebaren en wees naar de velden. Uiteindelijk kon hij blijkbaar pa overhalen want die knikte bijna onmerkbaar met zijn hoofd. Meteen haalde de man een papier uit zijn binnenzak. Bevend stak pa zijn hand uit en nu toverde de kerel een kleine dolk uit de zak van zijn jas. Hij prikte met de punt in pa’s vinger en een druppel bloed viel op het papier. Op dat moment schoof uit het niets een zwarte wolk voor de zon en ik rilde. De man grijnsde en zonder dat hij een bevel gaf, kwamen de paarden in beweging. Meteen keerde de hond zich om en haalde in een wip de koets in.

Alsof hij het allemaal niet kon geloven, bleef pa de koets met open mond nakijken.

‘Wat wilde hij?’ vroeg ma toen we bij pa waren. Maar die bleef met zijn ogen de koets volgen tot die uit het zicht verdween.

‘Wie is hij?’ vroeg Bertha terwijl ze aan het hemd van pa trok om aandacht te krijgen.

‘Iemand die het goed met ons meent’, zei pa enkel.

2.

Zelfs de burgemeester van De Klinge knikte ons vriendelijk toe toen we door de middenbeuk naar onze stoelen vooraan in de kerk liepen. Zoals altijd had ik op zondag mijn beste pak aangetrokken en terwijl ik naast pa liep zag ik hoe de mensen hun hoofden naar ons draaiden. Hun gezichten vol ongeloof en jaloersheid. Ik voelde hun blikken in mijn rug toen ik hen passeerde.

De eerste rij stoelen in de kerk was voorbehouden aan de mensen die een dure bidstoel konden betalen. Pa stootte me aan toen hij aan de vrouwenkant de dochter van herenboer Vercauteren opmerkte.

‘Glimlach straks eens vriendelijk.’

‘Waarom?’ vroeg ik een beetje opstandig, hoewel ik heel goed wist waarom ik naar Melanie moest glimlachen.

‘Je bent nu twintig jaar. Het wordt stilaan tijd dat je aan een vrouw denkt. Melanie is een goede partij, ze is het enige kind van Vercauteren. Als je met haar trouwt, krijg je later De Blauwe Hoeve, zijn boerderijen, zijn land. Dan ben je pas schatrijk.’

Vanuit een ooghoek loerde ik naar Melanie. Ik vond haar helemaal niet mooi. En ze leek me ook helemaal niet lief. Toen ik in de kerk kwam hadden mijn ogen meteen Truus gezocht.

Telkens ik haar zag vergat ik even naar adem te happen. Ik vond haar bloedmooi en toen ze me toevallig aankeek, voelde ik het bloed naar mijn hoofd stuwen. Op de laatste dag van de kermis had ik met haar gedanst en we hadden elkaar stiekem achter de kerk gekust.

De burgemeester deed vriendelijk een stap opzij en zelfs Vercauteren deed alsof hij blij was om ons te zien. Pa knikte toen we hen passeerden en ik knielde op de rode, fluwelen zitting van mijn bidstoel.

Ook ma en Bertha hadden een dure bidstoel op de eerste rij, net naast Melanie en de vrouw van Vercauteren. Toen ik ma en mijn zus met mijn ogen zocht, keek Melanie toevallig mijn richting uit en onze blikken raakten elkaar. Ik keek vlug weg.

‘Ik zou liever niet met Melanie trouwen’, fluisterde ik in pa’s oor.

Zijn tanden klemde op elkaar. Hij boog zijn hoofd naar mij.

‘Waarom niet?’ vroeg hij zacht zodat de herenboer ons zeker niet kon horen.

‘Ze is zo lelijk als de nacht.’

Zijn ogen bleven strak op me gericht.

‘Truus Van Dam... met haar zou ik willen trouwen.’

‘Ik weet het’, zei hij.

Ik schrok omdat ik nu pas begreep dat hij mijn blik volgde telkens we naar de kerk gingen.

‘Maar ze is de dochter van Kamiel en die heeft zelfs geen nagel om aan zijn gat te krabben.’

‘Ze is veel mooier’, probeerde ik.

‘Van een mooie tafel kun je niet eten’, reageerde hij meteen. ‘Je trouwt met Melanie. En ik ben zeker dat Vercauteren dat ook wil.’

Zijn hoofd richtte zich naar het altaar en ik begreep dat ik niet meer behoefde aan te dringen. De bel rinkelde en de pastoor kwam met twee misdienaars uit de sacristie. Ik legde mijn armen op het plankje van de bidstoel en onder mijn oksel probeerden mijn ogen Truus te vinden. Ze was zo mooi, ik voelde me zelfs al gelukkig als ik naar haar kon kijken. Maar Truus zat verborgen tussen de kerkgangers en weer merkte ik hoe wantrouwig de gezichten van de mensen naar mij en pa keken. En ergens begreep ik hen wel.

Nadat de man met de koets met pa had gesproken, was ons leven helemaal anders geworden.

De aardappelen, de gerst, de rogge... de volgende dag zagen de gewassen er helemaal anders uit. Het leek alsof het ’s nachts enkel op onze akkers regende. Zelfs boeren uit Meerdonk en Sint-Gillis kwamen kijken hoe onze drie akkers als een groene oase in een dorre woestijn lagen. Nog nooit hadden we zo’n geweldige oogst gehad en omdat de gewassen van de andere

boeren verdord waren, had pa ontzettend veel geld verdiend. Met dat geld had hij de akkers van Vercauteren gekocht. En zo verliep het jaar na jaar. Alles wat pa aanraakte werd goud. Hij kocht een grotere boerderij, kocht nog meer land en we konden zelfs akkers en weiden aan andere boeren verpachten. Ons land leek wel Kanaän, het land dat overvloedig van melk en honing, zoals de pastoor soms vertelde.

Alsof de duivel ermee gemoeid is, werd er soms achter onze rug gefluisterd.

Amen.

Ik sloeg een kruisteken en terwijl de mensen naar buiten schuifelden haastte ik me in de richting van Truus. Melanie keek me aan, maar ik deed alsof ik het niet merkte. Ik drumde tussen de mensen door en alsof het toeval was, kwam Truus uit de rij. Haar glimlach deed me zalig huiveren. Ik lachte terug en toen we naar de uitgang liepen, raakte haar hand mijn arm en ik kon wel fluiten van geluk. Maar ik voelde dat pa het zag en ik deed een pas opzij, weg van Truus.

3.

‘Ga weg.’

‘Wat zei je, pa?’ vroeg ik omdat ik zijn gemurmel niet begreep.

‘Ga weg!’ Het was alsof hij al zijn krachten had verzameld om die twee woorden uit te spreken.

Ik keek Bertha en Melanie aan.

‘Pa, wil je dan niet dat we bij jou zijn als je sterft?’

Hij schudde vermoeid het hoofd. Ik begreep het niet. We konden hem toch niet alleen op zijn slaapkamer laten sterven? Toen ma drie jaar geleden stierf, hadden we allemaal rond het sterfbed gestaan en gebeden opdat haar ziel rechtstreeks naar het paradijs zou gaan. Ik vond toen bidden overbodig want ma zou toch meteen naar de hemel gaan.

Melanie en Bertha gingen naar de deur en ik wilde hen volgen tot pa me met een beweging van zijn hand tegenhield. Hij wachtte tot mijn vrouw en mijn zus de deur hadden gesloten.

‘Is de pastoor geweest?’ vroeg hij.

‘Dat weet je toch’, zei ik. ‘Nadat hij jou de laatste sacramenten heeft toegediend heeft hij het huis gezegend.’

‘Misschien...’ Zijn stem was bijna onverstaaanbaar geworden. ‘Misschien blijft de duivel dan weg... misschien.’ In zijn ogen zag ik doodsangst en hij slikte moeilijk.

‘De duivel?’ vroeg ik ongelovig omdat ik dacht dat ik hem niet begrepen had.

Zijn vingers verkrampen en hij sperde zijn mond wijdopen alsof hij geen adem meer had. En toen wuifde hij me met zijn vingers weg.

Melanie en Bertha zaten in de keuken en dronken koffie.

‘Waarom wil pa niet dat we bij hem zijn als hij sterft?’

Ik haalde mijn schouders op. Ik had geen zin om erover te praten. ‘Ik ga nog eens naar de koeien kijken.’ Ik liep het erf op en ademde diep door mijn neus. Er dreef een vreemde geur over het erf. Toen ik de geur herkende, verstijfde ik. Op mijn netvlies zag ik weer hoe die man met zijn koets over de landweg naar ons aardappelveld reed.

‘Het wordt donker’, mompelde ik verrast. Ongelovig staarde ik naar de lucht en zag hoe de middagzon razendsnel achter de horizon verdween. Opeens parelden zweetdruppels op mijn voorhoofd. Pas toen hoorde ik dat de koeien angstig loeiden. Nee, het was geen loeien... het klonk alsof ze in doodsangst huilden. Het getrappel van hun poten deed de stalmuren schudden. Plotseling werd het heel koud. Ik huiverde en wilde naar de stal rennen toen een bliksemschicht de boerderij felwit verlichtte.

Onweer, dacht ik en ik meende te begrijpen waarom de beesten zo bang waren. Terwijl ik naar de grendel van de staldeur tastte, zag ik in een nieuwe bliksemschicht een koets over de Blauwe Hofwegel naar onze hoeve rijden. De stormwind deed de muren van de het huis daveren. De regen striemde mijn gezicht. Omdat de wind me bijna tegen de grond gooide, drukte ik me tegen de staldeur aan. Ik huiverde toen ik zag hoe de pannen als pluimpjes opgetild werden en over de boerderij dwarrelden tot ze uiteindelijk op de grond in stukken sloegen. De koets kwam de oprit naar de boerderij opgereden.

‘Dat kan toch niet!’ riep ik. Terwijl de wind aan mijn kleren rukte en het water uit de lucht gutste, reed de gesloten koets onverstoorbaar ons erf op. Op de bak zat de man met een donker pak en ik hapte naar adem toen ik achter de koets de reuzenhond zag. Onder het venster van mijn vaders slaapkamer stopten de paarden. En net zoals hij ooit mijn vader had gewenkt, dwongen de ogen van de man me naar de koets. De man keek me ernstig aan. Nu pas merkte ik dat hij gele ogen zonder pupillen had.

‘Het is tijd’, zei de man.

‘Waarvoor?’ Mijn stem beefde van schrik en mijn benen leken krachteloos.

‘Ik kom je vader halen.’

‘Hij is nog niet dood.’

‘Nu wel.’ De man keek even naar boven alsof hij door de muur kon zien dat mijn vader was gestorven. ‘Hij is nu van mij.’

‘Van jou?’

‘We hebben een contract getekend. Weet je dat niet meer?’

Voor mijn ogen verscheen weer die bloedhete dag toen ik nog klein was en ik zag weer hoe een druppel bloed op het papier viel.

‘Pa moet op het kerkhof worden begraven’, zei ik.

De man lachte vreemd.

‘Nee. Het is niet omdat hij de pastoor laat komen en het huis laat zegenen dat onze afspraak niet meer telt.’ Hij haalde het papier uit zijn zak en toonde het aan mij. ‘Getekend met zijn bloed.’ Zijn vingernagel wees naar de helrode vlek op het papier. ‘Ik zou je vader rijk maken en in ruil kreeg ik zijn ziel. Zelfs God kan daar niks aan verhelpen.’

Hij stak het contract weg en grijnsde alsof hij opeens aan iets grappigs dacht. Dan haalde hij weer een papier uit zijn zak.

‘Dit is een contract voor jou’, zei hij.

Ik deinsde achteruit. ‘Waarom zou ik mijn ziel verkopen?’

‘Ik kan je nog rijker maken.’

‘Waarom zou ik daarvoor mijn ziel geven? Ik heb zelfs al pachters in Meerdonk, Sint-Gillis, Vrasene, Kemzeke...’ Ik zwaaide met mijn arm alsof ik hem al mijn land wilde tonen.

‘Waarom zou ik nog rijker willen zijn?’

‘Om macht te hebben, de macht om iedereen te kopen. Alles is met geld te koop. Ik heb je vader en jou alles gegeven. Ik heb ervoor gezorgd dat jullie nu in de Blauwe Hoeve wonen. Maar vergeet niet dat ik je ook alles kan afnemen. Als ik met mijn vingers knip moet je als een hond de straten afschuimen om eten te vinden.’

Hij hield zijn hoofd een beetje schuin en liet het papier voor mijn neus wapperen. Vreemde tekens dansten voor mijn ogen.

‘Er staat ook in dat Melanie volgende maand zal sterven’, grinnikte hij.

‘Mijn vrouw? Waarom zou ik willen dat ze...’ Ik kon het woord sterven niet over mijn lippen krijgen.

‘Omdat je dan met Truus kunt trouwen. Je vader wilde dat je met Melanie trouwde om de Blauwe Hoeve te krijgen. Maar in je binnenste denk je nog elke dag aan Truus. Zie je haar mooie gezicht, haar lieve glimlach. Zelfs nu nog lacht ze naar jou als je haar in de kerk en op de kermis ontmoet, maar haar lach is altijd een beetje triest omdat ze niet bij jou kan zijn.’ Hij keek weer naar het raam van de slaapkamer. ‘Jouw vader heb ik ook altijd gegeven wat hij verlangde.’

Hoe kon hij weten dat ik in mijn binnenste nog altijd naar Truus verlangde.

Zijn gele ogen hielden mijn ogen vast en opeens zag ik Truus voor me staan. Ze was zo dicht dat ik haar kon aanraken. Ik stak mijn hand uit en ik huiverde van geluk toen ik voelde hoe zacht haar huid was.

‘Een druppeltje bloed’, drong hij aan. ‘Enkel een druppeltje bloed.’

4.

Opeens flakkeren de kaarsen die op mijn nachtkastje staan. Een donderslag lijkt de kamer in twee te splijten en het kruisbeeld valt in scherven op de vloer.

Het is tijd, denk ik. Nu komt hij mijn ziel halen.

Zonder te zien weet ik dat de koets onder mijn raam staat en dat de man met de gele ogen naar boven kijkt. Een enorme windstoot duwt het glas uit het raam. Glassplinters vallen op het bed en de houten vloer. In een flits zie ik weer de hond die even door zijn achterste poten zakt en met een enorme sprong in pa's slaapkamer terechtkomt. En ik vervloek mezelf omdat ik dat contract met bloed heb getekend.

Weer schiet een bliksemstraal in de kamer en uit het niets staat de hond opeens naast het bed. Ik voel geen pijn meer als hij zijn tanden in mijn arm zet en me zonder moeite uit het bed sleurt.

Zou de duivel nu ook met mijn oudste zoon praten, schiet het nog door mijn hoofd.

Met een grote sprong sleept de hond me door het raam.